

[Johs. Christiansen.]

sig vel. Alligevel er der endnu paa disse Hjem kun tilsammen ca. 13 000 Pladser, fordelt med ca. 2 000 i Hovedstaden, ca. 4 000 i Købstæderne og ca. 7 000 i Landkommunerne. Ser vi paa Aldersrentehusene, stiller det sig faktisk endnu ringere. Af saadanne Boliger findes der nemlig kun en 8 000—9 000 i alt, fordelt med ca. 3 800 i Hovedstaden, 4 000 i Købstæderne og en 600—700 i Landkommunerne. Paa dette Omraade tiltrænges der med andre Ord et stort Byggeprogram, en Slags 5 Aars Plan, om jeg saa maa sige, der kunde femdoble Antallet af særlige Boliger for Rentemodtagere. Det vilde efter mit Skøn ingenlunde være for meget. Forholdet er jo det, at Boligspørgsmaalet efterhaanden er blevet et af de vanskeligste for Rentemodtagerne, hvortil saa i øvrigt kommer, at Huslejen vejer ganske overordentlig tungt til paa Budgettet. Men endelig føler jeg mig helt overbevist om, at Rentemodtagerne selv langt vilde foretrække billigere Boliger for et eventuelt Huslejetilskud, som der fra anden Side tales om. Af disse forskellige hver for sig vægtige Grunde tillader jeg mig at rette en indtrængende Opfordring til Landets kommunale Myndigheder om snarest gørligt at tage den Sag op, og jeg vil i denne Forbindelse sætte megen Pris paa, om den højtærede Arbejds- og Socialminister vilde fremsætte en Udtalelse om denne Side af Problemet, der forekommer mig og mange at være meget vigtig.

Der er et andet Forhold, jeg gerne vil fremdrage med det samme; det er allerede blevet nævnt under Debatten her i Dag. Jeg tror, det bør overvejes, om Skattepligten for Rentemodtagerne ikke burde knyttes alene til vedkommendes eventuelle Egenindtægt. Da Spørgsmaalet imidlertid ikke har kunnet løses i denne Lovgivning, har jeg ikke rejst det, men vil paa den af det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen givne Foranledning gerne oplyse, at det aldeles ikke er nyt for mig. Det har blot, mener jeg, ikke kunnet behandles under denne Sag, men at det er et Spørgsmaal, der bør overvejes, synes der for mig ikke at være nogen Tvivl om.

Jeg vil gøre et Par enkelte Bemærkninger til den Kritik, der er fremsat over for Flertalsindstillingen, dels af det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, dels af det ærede Medlem Fru Ragnhild Andersen. Jeg bemærkede mig, at det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen betegnede den Merudgift, der vilde følge af de socialdemokratiske Ændringer, hvis de blev gennemført, som ikke finansielt

uoverkommelig. Jeg skal dertil sige, at det naturligvis er vanskeligt nøjagtigt at fastsætte den finansielle Begrænsning for en Lovgivning som denne, men jeg beder dog den ærede Ordfører for Socialdemokratiet erindre og tænke lidt over, hvad jeg sagde før, at det Flertalsindstillingen nu gaar ud paa, betyder, at der til dette Formaal alene rundt regnet medgaar en Fjerdedel af Statens samlede Indkomster. Ændringsforslagene fra socialdemokratisk Side lægger, saa vidt jeg forstaaer, yderligere Beslag paa imellem 40 og 45 Mill. Kr. Jeg vil gerne sige herom, at mig bekendt blev der af den daværende Socialminister ikke givet Aldersrenteudvalget af 1942 andre Opgaver, stort set, end den at undersøge Spørgsmaalet om Fradragsreglerne. Det er rigtigt, at Aldersrenteudvalget, efterhaanden som Arbejdet skred frem, tog visse andre Opgaver op, men der var altsaa af den daværende socialdemokratiske Arbejds- og Socialminister ikke givet Udvalget andre Opgaver end den, jeg omtalte. Der var med andre Ord ikke givet Opgaver, som tog Sigte paa videregaaende Reforme af hele Alders- og Invalidere Lovgivningen. Man kunde maa- ske have ventet, at man allerede dengang vilde have lagt op til en stort anlagt Reform af denne Lovgivning. Man gjorde det imidlertid ikke. Derfor kan jeg ikke frigøre mig for den Betragtning nu at føle mig en lille Smule skuffet over, at man fra socialdemokratisk Side ikke har evnet at gaa paa Linie med det Flertal, der nu foreslaar Forbedringer efter gældende Alders- og Invalidere Lov til ca. 115 Mill. Kr., og sammenlignet med, hvad de gamle faar i Dag, alt iberegnet, vel omkring ved en 40 Mill. Kr. Jeg tror, jeg tør sige, at det vilde have set godt ud, og jeg tror ogsaa, at det store Flertal af dette Lands Befolkning ikke alene vilde have forstaaet, men fuldt ud billiget, hvis ogsaa det socialdemokratiske Parti havde været Medforslagsstiller til den Indstilling, der nu foreligger.

Det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen gik med fuld Føje haardt i Rette med Kommunisterne, eller, undskyld: Danmarks kommunistiske Parti, for dette Partis Overbud. Ja, ja, Høg over Høg, som man siger. Man maa jo nok spørge — det er i hvert Fald nærliggende at gøre det —, hvor det socialdemokratiske Parti vilde have staaet i Dag i denne Sag, hvis de parlamentariske Forhold havde placeret Partiet tættere ved det finansministerielle Ansvar, end Tilfældet er. Men ellers kan jeg fuldt ud tiltræde de Bemærkninger, som den ærede socialdemokratiske Ordfører gjorde til Danmarks kom-